

ZAHRADA, ALE NEVYPLETÁ

VERŠE

BÁSNÍKŮ POLSKÉHO BAROKA

Sestavila a z polštiny přeložila
VLASTA DVOŘÁČKOVÁ

Pistorius & Olšanská
Příbram 2013

Tato publikace byla podpořena z prostředků stipendijního fondu
Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

INSTYTUT KSIĄZKI

©POLAND

Na její vydání laskavě přispěl rovněž Instytut Książki.

This publication has been funded by the Book Institute –
the ©POLAND Translation Program.

Kniha byla redakčně a vydavatelsky připravena v rámci semináře nakladatelské praxe na FF UK.

Translation © Vlasta Dvořáčková, 2013

Editor © Vlasta Dvořáčková, 2013

ISBN 978-80-87053-92-8

MIKOŁAJ SĘP SZARZYŃSKI

(asi 1550 – 1581)

Mikołaj Sęp Szarzyński patří v polské literatuře mezi předchůdce baroka. Narodil se kolem roku 1550 v protestantské šlechtické rodině ve vsi Zimna Woda nebo v Rudnie poblíž Przemysłu. Vzdělání získával nejprve ve Lvově, později v cizině; v květnu 1565 se zapsal na univerzitě ve Wittenbergu, v září téhož roku v Lipsku; pak studoval i v Itálii. Po návratu domů v roce 1567 žil na rodinném statku a zabýval se hospodářstvím; později se přestěhoval do vsi Wolica. Přestoupil na katolickou víru, v níž nalézal inspiraci. Psal meditativní lyriku, sonety, parafráze žalmů, písně, náhrobní nápisy. Jeho poezie se zamýšlí nad problémy víry a života, je plná citu, pokory, naděje i úzkosti. Za jeho života nebyly jeho básně nikdy otištěny, v opisech je dostávali jeho přátelé; mezi nimi byl lvovský podkomoří Stanisław Starzechowski, u něhož Sęp nějakou dobu pobýval a zanechal zde větší množství svých básní.

Básník zemřel (patrně neočekávaně) v červnu nebo v červenci 1581 ve vsi Wolica. Příčina jeho smrti není známá, pohřben je pravděpodobně v Przemysłu. Sěpův bratr Jakub, který po něm zdědil statek, mu přislíbil, že jeho verše dá vytisknout. Slib splnil za dvacet let: vyšly pod názvem *Rytmy abo Wiersze polskie* (Rytmy aneb Polské verše). Čekaly však ještě dlouhá léta, ba staletí, než byly objeveny.

Sonet IV.

O naší vojně, kterou vedeme se satanem, světem a tělem

Mír, ten je štěstím – ale bojováním
pozemský život. Satan, pekla vládce,
i světská marnost svádějí nás sladce
a k spáse dojít úsilně nám brání.

A ne dost na tom, všemohoucí Pane.
Ten náš dům-tělo pro slasti, jež mívám,
vzdoruje duši, vládu závidí jí
a věčný pád jí chystat nepřestane.

Co já si počnu v tak strašlivém boji,
nedbalý, křehký, v sobě rozdvojený?
Králi nás všech, jistoto v nepokoji,

naděje má je v Tobě, jinde není.
Nech mě stát po svém boku, potom bezpečně
vyhraju v litém boji statečně!

Sonet V.

O netrvalé lásce k věcem tohoto světa

Je těžké nemilovat, těžké milovati.
Potěcha skrovná, když s touhou a péčí
myšlenky příliš zkrášlují si věci,
které se mění, kazívají, trátí.

Vždyť komu bude zcela postačovat
zlato a rozkoš, ba i žezlo krále
či krásná tvář, by mohl neustále
své srdce sytit, zla se vyvarovat?

Láska je pravý směr, jímž dát se máme,
však tělo, jež je z hmoty utvořeno,
chválívá, co je také z hmoty jenom,

a duši, jíž to nepostačí, zklame,
když Tebe, Bože, krásu věčnou, přímá,
za cíl své lásky nemá před očima.

Sonet II.

Na slova Jobova:

Homo natus de muliere, brevi vivens tempore*

Člověk ve studu počat, narozený
s bolestí, krátce zde na světě žije
život, jenž vrtkavý, nuzný a bázlivý je,
a zmírá jak stín sluncem opuštěný.

A od něho, můj Bože věčný stále,
Ty, v sobě sám jsa sláva, štěstí vzácné,
v sobě sám život, Ty chceš téměř lačně
být od člověka milován a chválen.

Podivuhodné je Tvoje milosrdenství, jež známe.
Diví se cherubín, ta propast moudrosti,
hoří oheň Tvé lásky, pravý plamen,
a serafín, jenž se v Tvé lásce skví.

Ó svatý Pane, dej, at i my máme,
co kážeš mít, a Tobě odevzdáme.

---

* Člověk narozený z ženy, žijící krátkou dobu.

Píseň VIII.

Že rozum je člověku potřebnější než poklady

Prubířský kámen pozná zlato a zlato člověka.
Mít zlato, nemít zlato – ne, v tom ctnost nečeká.
Marné je hanit i chválit tenhle kov neškodný:
komu dal Pánbůh rozum, je povždy svobodný.

Zažene lačnou chtivost, přestane zlý strach mít,
nevzdychá, že nic nemá, netíží ho blahobyť,
z truhlic nic nepůjčuje, vyhne se hýření,
pozorně zlato draze či levně ocení.

Jasně Šalomoun sdělil slovy, příkladem svým,
že příliš bohatství je i jedem přílišným.
A k těm, kterým je nedá, Bůh laskavější je
než k boháčům: ví dobře, kdo smýšlí poctivě.

V nouzi dostane člověk, když chce, potěchy dost,
přemýšlí-li, je těžké neztratit pozornost.
Truchlivá letargie vřed útrob přivodí,
vždyť co se zdá být zdravé, nejvíce uškodí.

Nechci vynikat nijak štěstím či neštěstím,
kdo je opravdu šťastný, to teď už dobře vím,
šťestí je v Tobě, Pane, kdo v Tebe věří rád,
přestane kvůli Tobě jenom o sebe dbát.

DANIEL NABOROWSKI

(1573–1640)

aniel Naborowski byl synem krakovského lékárníka Ronenbergera. V Krakově se narodil, v Krakově navštěvoval střední školu a pak studoval na univerzitách v zahraničí: ve Wittenbergu a Basileji medicínu, v Orléansu i práva a v Padově, kde pobýval v roce 1601, získal u Galilea také znalosti z oboru vojenského inženýrství. V cizině se seznámil s litevským magnátem Januszem Radziwillem; po návratu do Polska v následujícím roce se stal jeho tajemníkem a lékařem. Dobrá znalost cizích jazyků mu usnadnila i diplomatické mise, na něž ho Janusz Radziwill posílal, například k anglickému králi Jakubu I. nebo k brandoborskému kurfiřtovi v Berlíně. V roce 1633 obdržel úřad okresního soudce ve Vilně (dnešním Vilnius) a přestěhoval se tam i se svou rodinou natrvalo. Zemřel o pět let později.

Od mladých let psal i překládal básně, ale nezveřejňoval je, takže zůstaly v rukopisech. Vyšly až v roce 1910, kdy je z velké části publikoval básník Jan Trembecki ve své antologii *Wirydarz poetycki* (Rajský dvůr básníků); nového a úplného vydání se dočkaly v roce 1961.

O očích anglické princezny, která se provdala za Fridricha, rýnského falckraběte, zvoleného za českého krále*

Tvé oči, odkud Kupido celý svět obzírává,
odkud, královská dcero, ti hrdá práva dává,
to nejsou oči, jsou to pochodně nelítostné,
které na popel spálí i srdce přezalostné.
Ne, pochodně to nejsou, však hvězdy, jejich třpyt,
v závanech snažících se hněv moře utiшит.
Nejsou to ani hvězdy, však slunce palčivá,
jejichž svit smrtelníci nechápou zaživa.
Ne slunce, ale nebe, které se otáčí
a obloze svou barvu darovat nestačí.
Ne nebe, jsou to záhadní bohové,
před nimiž v prach padají pozemští vládcové.
Ne, bohové to nejsou, cožpak by mohli snad
lidským srdcím tak přísně, až krutě panovat?
Není to nebe: nebe vždy stejnou cestu má;
není to slunce: slunce vyjde a zapadá;
nejsou to hvězdy: ty pouze v temnotách putují;
pochodně též to nejsou, ty větrům holdují.
To vše prozradí náhle tvůj pohled, oči tvé:
pochodně, hvězdy, slunce, nebesa, bohové.

---

* Parafraze francouzské básně Sur les yeux de Madame la duchesse de Beaufort, jejímž autorem je Honoré Laugiear de Porchères (1572–1616), dvorní básník Jindřicha IV. Anglická princezna, o které píše Daniel Naborowski, se jmenovala Alžběta (1596–1662), byla dcerou anglického krále Jakuba I. a v roce 1613 se provdala za falckraběte Fridricha Falckého, který byl roku 1619 zvolen za českého krále a hned po bitvě na Bílé hoře byl z Čech vypuzen.

Anně

S časem všechno pomíjí, s časem běží léta,
s časem konec států jde, rovněž konec světa.
S časem důvtip odchází, také rozum chřadne.
S časem krása, půvabnost i udatnost vadne,
s časem loukám kvetoucím barvy ubývají,
s časem stromům zelené listy opadají,
s časem hádky ustanou i krvavé boje,
s časem žaly zeslábnou, srdcí nepokoje.
S časem noci ustoupí den a dni noc tmavá,
času všechno na světě jen hold vždycky vzdává.
Moje láska, Anno má, k tobě, k žádné jiné,
ta všem časům navzdory nikdy nepomine.

Omnia si perdas famam etc.*

Pověst neznamená nic, když peníze chybí,
troník v bídě nedá ti nikdo, leda sliby.

Perdas marné slůvko je, servare je třeba,
abys v stáří nežebral o krajíček chleba.

Když jsi pozbyl omnia, už se nezachráníš,
vůbec nikdo vůbec nic nedal by ti ani.

Ó memento, memento, na tebe má dbáti
člověk, pak se nemusí žádného zla báti.

Ó neštěstí, neštěstí, kdybys chlopem bylo,
holí bych ti natloukl, však bys ustoupilo.

---

* *Omnia si perdas famam servare memento.* – Když jsi přišel o všechno, dbej, aby sis zachoval dobrou pověst.

JAN ANDRZEJ MORSZTYN

(1621–1693)

Jan Andrzej Morsztyn se narodil 24. června 1621 na Sandoměřsku v rozvětvené šlechtické rodině, hlásící se k ariánskému hnutí, které mělo v Polsku relativně nejpokrokovější ráz. V sedmnácti letech byl Jan Andrzej poslán na studia do Holandska; na univerzitě v Leydenu se věnoval filosofii a svobodným uměním. Pobyt v cizině zakončil cestou po Německu, Francii a Itálii. Po návratu do vlasti pobýval v Rytwianech u magnáta Těczyńského, mecenáše vědy a umění, někdejšího žáka Galileova, a u rodiny Opalińských, kde se mohl rovněž seznámit s polskými vědci, umělci a politiky. Zde zřejmě započala jeho rychle stoupající diplomatická kariéra. Byl členem poselstva provázejícího z Francie nevěstu králi Vladislavu IV., později byl vyslán jako diplomat do Francie, Švédska, Rakouska i jinam; v roce 1656 navštívil také Prahu. Vrcholem jeho kariéry byl úřad nejvyššího pokladníka Polské koruny. V politice vždy horlivě zastával spolenectví s Francií Ludvíka XIV. Králi Janu III. Sobieskému sloužil Morsztyn věrně až do doby, kdy se Sobieski odvrátil od dosavadních francouzských spojenců a uzavřel smlouvy s Habsburky. Po složitých peripetiích, do nichž se vložila i královna a sněm, musel Morsztyn roku 1683 opustit Polsko: byl podezírán – a neprávem – z nežádoucí spolupráce s Francií, a tedy z velezrady. Usadil se na svých francouzských statcích a vzdálen všeho veřejného dění zemřel v Paříži 8. ledna 1693.

Ve Francii, kde žil pod jménem hrabě de Châteauvillain, na něho všichni brzy zapomněli. I v Polsku jen málo lidí vědělo, že to byl velký básník, někteří známí si možná vzpomněli, že kdysi v mládí přeložil Tassovu pastýřskou komedii *Amin-ta*, a někteří věděli, že se na varšavském královském dvoře hrál v roce 1662 jeho výborný překlad Corneillova *Cida*.

Pouze důvěrní přátelé znali jeho poezii. Opisovali ji a šířili ji dále. Byla to především milostná lyrika, na tehdejší dobu velmi odvážná, vynikající formou, bezprostředností i humorem. Morsztyn uspořádal dvě své sbírky, dal jim název *Kanikula albo Psia gwiazda* (Sirius čili Psí hvězda, 1647) a *Lutnia* (Loutna, 1671), ale nikdy je nevydal. Byl zapomenut stejně jako jiní.

Dílo barokních autorů začalo být objevováno teprve v devatenáctém století. Ve čtvrtém desetiletí byly nalezeny *Paměti Jana Chrysostoma Paska*, barvitě líčící život ve vojenských leženích i prostředí a zábavy v domovech prostých lidí. V následujících deseti letech začali literární historikové nalézat po částech i Morsztynovu lyriku a objevovat opisy jeho dávných čtenářů. Další Morsztynovy básně byly po sto padesáti letech postupně nacházeny v archivech a knihovnách ve Vratislavi, Krakově, Lvově, Varšavě i jinde a uveřejňovány nejdříve v ukázkách, potom i jako obsáhlejší celek (1875), a vzbudily zaslouženou pozornost jak vědců, tak čtenářů.

Vraceje loutnu

Ty šťastná loutno, jež dovedeš v mžiku
potěšit ouška zvyklá na muziku!

Proč mně to osud pořád nechce přát,
abych v ta ouška šeptal, co bych rád?

Ty šťastná loutno se strun libým hlasem,
jichž pěstěný prst často dotýká se,
závidím ti, že můžeš takto dlít
s tou rukou, již já nesmím uchopit.

Ty šťastná loutno! Než je píseň hrána,
kolíčky tobě utáhne má panna.
To mě by nijak ladit nemusela,
kdyby si se mnou hezky pohrát chtěla.

Ty šťastná loutno! Proč se vracíš zpátky
do rukou pevných, byt' i hebce hladkých,
jež umí srdce držet ve vězení?
Mě spoutaly bez tvého přičinění.

Ty šťastná loutno! Po hře, po halase
na jejím lůžku odpočineš zase.
Na to teď nesmím pomýšleti, kdež!
Však žádost krotě čekám na totéž.

O sobě

V Napolomském boru není tolik laní,
v krymské hordě není tolik jezdců, zbraní,
tolik včel nemají úly ruských pasek,
na gondolách není tolik vlašských krásek,
není tolik šípů v toulcích Tatařinů
ani kol a zubů v soukolí všech mlýnů,
nemá tolik příze celá Brabancie
ani tolik hřebů koráb do Indie,
nemá tolik sledů moře na severu
ani tolik barev nebe k podvečeru,
tolik růženečků v Římě neprodají
a tolik ryb nemá Vídeň na Dunaji,
není tolik stěžňů v gdaňském přístavišti
ani ve Frankfurtu knížek na tržišti,
nemá tolik květů jaro, léto klasů,
podzim tolik plodů a varhany hlasů,
hvězd přejasně nebe, písku mořské břehy,
kapek letní liják, vloček zimní sněhy,
není kolem jezer tolik sítin, stínů,
jako já mám trampot pro svou Kateřinu.

Odmítnuté přání

Tvůj obraz žádám, plátno, žádné zlato,
ty zlá však nechceš, nestydíc se za to,
dáti mi dílo z ruky prací.

Takhle má muka přece nezmizí.

Má věrná láska, kdyby ty sis přála,
vlastní krví by tebe malovala.

Maličkost chci, ne žádný velký čin.

Ubude tě, když mi dáš jen svůj stín?

Nepovolíš-li, vezmu násilím,
co si mé oči dávno půjčily.

Mé naděje však, ty se vytrácí –
pro pouhý obraz tolik orací?

Vždyť jak bych mohl tebe živou chtít,
když dokážeš mě takto odmrstit?

Já živý tvůj jsem zcela – kdežto ty
i s němým plátnem děláš drahoty.

Příčinu chtěl bych ze srdce rád znát:
chvilíčku sedět nevydržíš snad?

Tvá lavice, jak doufám, žhavá není,
nepopálí tě při tom posezení.

Ale proč vlastně o ten obraz prosím,
když tebe živou ve svém srdci nosím,

ne malovanou (barvu lze přec smýt),
tvůj portrét mám však ve svém srdci skryt.

Na ostatky

Ostávám opuštěn, na ostatky jsa sám.

Svět blázní, dovádí, já v žalu ostávám.

Ty, drahá, nejsi tu, a třeba bych i chtěl,
snad ani na nebi radost bych nenašel.

Ostávám od tebe daleko – ovšem jat

tvým kouzlem, dále chci jen tobě slouživat.

Ty, drahá, nejsi tu, však žádná laskavá
kráska mě nezvábí, tvým stále ostávám.

Ostávám poblíž míst, o kterých dobře vím,

žes tady dlívala – však marně přicházím.

Ty, drahá, nejsi tu a ve tvých pokojích
těžký stesk pro mě zbyl, ne štěstí a ne smích.

Ostávám ale dál, zrak smutkem zamlžen,

kam oči obrátím, tam hoře vidím jen.

Ty, drahá, nejsi tu, a když ty nejsi tu,
oči si oškliví i slunce v blankytu.

Jedno mi ostane – smrt, její chlad a led,

když mi tě nevrátí nebe co nevidět.

Ty, drahá, nejsi tu, já osten v srdci mám:
ostatky jsou – a já opuštěn ostávám.

Nové slunce

Neklide můj, když nablízku ti jsem,
pálí mě tělo jako v srpnu zem;
když vzdálíš se mi, potom mrznu hned,
v žilách mi stojí ztuhlá krev jak led:
„slunce“ ti tedy říkám plným právem,
měníš mi přece zimu v léto smavé.

Galejníkům

Ubozí lidé, zle se s vámi děje!

Však se mnou láska hůře zachází –
vás lidé, mne Bůh spoutal provazy,
vy doufáte, a já jsem bez naděje.

Vás slunce, mě jed v srdci zahřívá,
vás karabáč, mě bolest lásky švihá,
vás řetěz svírá a mě žalu tíha,
vám ruka jen, mně duše umdlívá.

Vás vítr, a mne hoře žene vpřed,
pro vás je koráb, mně žal vězením,
vás občas netýrá žalářník prchlivý,

já ale nečekám úlevu v soužení,
a v tom svém soužení mám se hůř nežli vy:
vy jenom na vodě, já trpím v plameni.

Mrtvému

Ty ležíš zabítý, i já jsem zabítý.

Ty – střelou smrti, a já – lásky střelou.
Tobě krev ušla, mně ji teprv berou,
svit voskovic ti plá, mně plamen ukrytý.

Čerň sukna zastírá ti tváře strnulé,
já smysly ukřívám v děsivě temných snech.
Nehybné ruce máš. Můj rozum v řetězech
je také nehybný, i já jsem bez vůle.

Já ale pláču, a ty nekvílíš.
Necítíš nic, já trpím zas a dál.
Tys jako led, a já pekelný žár.

Ty v prach se porozpadneš za chvíli.
Já však, že živel, věčný oheň jsem,
nemohu nikdy lehnout popelem.

Sen

Ulehl jsem a sladkým spánkem laskán
usnul jsem brzy, úsměv ve tváři;
na trápení, jímž ve dne týrá láska,
zapomněl jsem na měkkém polštáři.

Však ta, která nám klidu nedopřává,
ve snu mě v bouři vypudila zas:
už na lodi jsem a už veslem mávám,
vlnám a větru vydán na pospas.

Ale vtom Jaďa, mocnější než ony
přivaly vod, napřáhla ke mně rámě
a z mokřých hlubin vytáhla mě honem.

Ach! Proto mě teď vlny nedohoní,
že Jaďa sama ohněm potýrá mě:
ten, kdo má shořet, přece neutone.

Pejskovi

Mazlíčku Kurto, který u mé panny
na klíně leháš, tak jsi uštěkaný,
že nedovolíš obejmout pas její
– nech toho! Jinde hlídej před zloději!
Co já jí vezmu, to ji nezamrzí.
Jsi až moc přísná varta v téhle tvrzi!
Jen hnu se, štěkáš – a ne vesele.
Musím ti asi říkat Kerbere.
Když ale zřím, jak v klíně si jí hraješ,
tuším: jsi hlídač ne pekla, však ráje,
a když k ní na lavici sedáš, psíčku malý,
a její oči na popel mě pálí,
já, nový astrolog, pak věřím svatosvatě:
Psí hvězda hlídá samo slunce zlaté.

Omyl

Kupido, ztrativ Venuši, svou matku,
hledal ji, ale sotva spatřil Katku,
„Maminko!“ volá. Hrdá dívčina
nechtěla ho však míti za syna;
praví: „Nesmíš mi sedět na klíně,
já nejsem matka!“ – „To tě nemine.“

Úsměv

Čarovný smíchu, který máš tu sílu
v líčkách hloubit dvě něžné postele
i kolébky dvě, v kterých bez rozdílu
Amor a Půvab sobě ustele,

ještě víc vzchop se, zahaj bez prodlení
útok na trampoty, své sokyně,
bij pláč v mém srdci, zažeň roztesknění
jak vojsko na bitevní planině.

Všecka ta sběh uteče brzy, víš-li,
a nevrátí se, prchne bez naděje
odtamtud, kde se smíchu musí bát.

Nechat je tedy stále dobré mysli
má pěkná milá, ať se stále směje,
byť se i měla všem mým nářkům smát.

Píseň psaná při obléhání Toruně

Ty stůněš, Katko, hoříš vzdorem
anebo voják vhod ti není,
že ani s královniným dvorem
nechtělaš vejít do ležení?

Poslyš: mne zima nezastraší,
ba ani mráz, jenž přijde jistě,
když mohou plameny tvé krásy
zapálit naše tábořiště.

Pokud tě, milá, střely děsí,
jež tu a tam přelétnou maně,
věz: tebe, která z kamene jsi,
netrefí nikdy žádné zbraně.

Ty přece vždy máš na obranu
své zbrojnice, své bašty s děly,
když vrháš z očí v každou stranu
ohnivé granáty a střely.

Tím vynikáš nad nepřítele:
on vystřelí sic mnoho kulí,
chybí se ale – ty však směle
do srdce trefíš po své vůli.

Přijď tedy, neboť zatemnění
sluníčka mého je mi k škodě,
zdá se mi, že jsem v obležení
a Toruň že je na svobodě.

Kláster už opust', nejsouc chorá,
příměří učíň s modlitbami,
vždyť i ti mniši po nešporách
do vojska rádi by šli s námi.

Redivivatus*

Jestli je pravdou to, co hlásával
    krotonský mudrc,** že smrt není zmar,
že lidské duše, jež už došly k cíli,
    smrtí se pouze těla pozbavily
a v novém těle v nový život zase
    přestěhují se po nedlouhém čase,
potom je smrt – to říkám svými slovy –
    na starou duši jenom župan nový:
posmívat se jí můžeme a sobě
    ušetřit strach před rozpadnutím v hrobě.
I já, až jednou choroba mě zlomí
    a života nit Parky dopředou mi,
opustím s chutí cáry povetšelé,
    a než si vyjdu v zbrusu novém těle,
na nový život čekaje a mládí,
    v podobě vánku chci dlít u své Jadi:
budu ji hladit v krutém letním žáru,
    na hebkých ňadrech zvedat hebkou šálu
a budu – jak jsem toužil zaživa –
    v té sluji z alabastru ožívát.

---

* Znovu oživlý, vrácený do života.

** Míněn je řecký matematik a filosof Pythagoras, který žil kolem roku 570 př. n. l. v řeckém městě Krotonu, založil tam náboženskou společnost a učil, že duše žijí samostatně mimo tělo a mohou se stěhovat.

Čtenáři

Nikdy mě to nelákalo
virtuos být, Bekwark, Galot:
jenom jsem si doma zpíval,
rozmrzelost zaháníval.
Ať jsi kdo jsi, milý pane,
co čteš veršičky mnou psané,
ať máš pro ně plno chvály,
či tě málo zaujaly,
nic neříkám, byt' vše slyším:
já svou loutnu nepodpíši.